

טיול עם ילד מחזה קצר

הדמויות:

שמואל (סמי) דומב – גרוש, אב לילד
זקן, זקנה – בעלי המסעדה

מקום וזמן:

מסעדה קטנה ודלה, קרוב לים. דוכן, כמה שולחנות. שנות השבעים.

לילה. נשמע קול רוח וקול גלים נשברים. סמי דומב מסיים את ארוחתו, מתנשף קצת. זקן וזקנה מנגבים כלים ליד הדוכן

סמי: גומר לאכול הו! אל הזקן והזקנה שבעתי. כבר הרבה זמן לא שבעתי ככה. אני מלא וסתום כמו כדור ברזל. תענוג! הכול נראה יותר טוב אחרי ארוחה כזאת. הלילה אישן במנוחה. החלומות הרעים מתנפלים עליך, נושכים ממך חתיכות כשאתה רעב, כשאתה ריק. כמו הפשפשים, דם של מי הם מוצצים? של הרעבים.

שתיקה, מבחוץ נשמע קול רוח וגל נשבר

סמי: הייתי רעב. כבר הרבה זמן לא הייתי רעב כמו הערב, כבר הרבה זמן. זה היה מין רעב, כאילו הייתי חלול, ואיזו חיה רעה מתרוצצת שם כמו משוגעת עם הראש על הקירות, מייללת, פחד! פחד! זה מין רעב שנדמה לך... מפסיק בכוונה נדמה לך שאף פעם לא תשביע אותו. צוחק אף פעם!

הם רק מסתכלים לעברו רגע, חוזרים לנגב את הכוסות

סמי: אתם לא אוהבים לדבר, מה? זה בסדר, אל תרגישו לא נוח. אני רגיל לדבר אל אנשים שותקים. סוכן ביטוח או לא סוכן ביטוח? שמואל דומב, זה שמי, קוראים לי סמי. היה פעם שמיל אבל סמי מוצא חן בעיני יותר. מושיט קופסת

סיגריות לעבר הזקן סיגריה?

לא עונים

סמי: בבקשה.

זקנה: הוא לא מעשן.

סמי: הו, זה דבר בריא. אולי את... מושיט את קופסת הסיגריות לעבר הזקנה היתה לי סבתא שעישנה בבית כיסא כדי שלא ידעו. צוחק קחי, אני לא אספר לאף אחד.

זקן: היא לא מעשנת.

סמי: לא רוצים – לא צריך. מדליק, מעשן הי, רגע! את ענית בשבילו, ואתה ענית בשבילה. תשמעו! זה משהו! אילו אחד היה עונה בשביל השניים – מילא, כולם עושים את זה, אבל אצלכם... צוחק שניכם עניתם, אבל ככה מצליב ידיו, אתם זוג ותיק, הה? אחד כואב לו ואחר צועק. צוחק, מפסיק בחוסר נשימה הו, אני מלא יותר מדי. תנו לי עוד אחד.

זקנה: מהבשר?

סמי: מה? צוחק, מפסיק הו, אני לא מסוגל גם לצחוק וגם... עוד מהבשר? מעביר כף ידו על צווארו זה לא בשר, זה סכין, שחט אותי. מהוודקה! זה ההבדל בין משקה לבין אוכל – משקה משכר, מסובב, מפיל, אבל הוא לא סותם.

זקנה: אתה רוצה עוד וודקה?

סמי: אמרתי שאני רוצה, לא? זה שאני ממשיך לדבר, זה לא אומר שאני לא מתכוון למה שאמרתי. אני אוהב לדבר. יש אנשים שמוציאים עם כל פתיחת פה רק מילה אחת – פנינה! ועד שהיא יוצאת! כל מילה כמו טיפה אחרונה מברז שהתייבש, אי, אי, אי! אותו קש עצמו! אני לפחות נותן כמות.

זקנה: לתת לך עוד וודקה?

סמי: צוחק את נפלאה. כן, לתת לי עוד וודקה.

זקנה: תכף ומיד. פונה למזוג לו

סמי: אודה לך מאוד. אחרי רגע להגיד לכם משהו – אני שבע, אני באמת שבע, ובכל זאת, איך להגיד? אני זוכר את הרעב שהייתי רעב קודם יותר מאשר את הטעם של הצלי. לא, לא, אל תבינו אותי לא נכון – הצלי היה טוב מאוד. זה קורה אצלי לא פעם. כשאני רעב, ממש רעב, אני רואה לפני את האוכל – צלי, עוף, מה שלא יהיה – אני רואה אותו ברור כמו... כמו כוס יין אדום על החלון בבוקר, כל כך ברור שזה שקוף כמעט. אני רואה ואני גם מריח את הריחות, אני... אני מרגיש את הארוחה שמחכה לי כמו, איך להגיד? נשיכה של כלב.

משהו מתרחש בינתיים בין הזקן לזקנה: היא לוקחת בקבוק וודקה, רואה שהוא כמעט ריק ולוקחת בקבוק חדש למזוג ממנו. הזקן לוקח מידה את הבקבוק החדש, מוזג לכוסית את הטיפות האחרונות מן הבקבוק הישן

סמי: כשאני אוכל אני נהנה גם כן. אז מה? לוותר על חתיכת טעם? בשום אופן! אבל אחר כך, שלושה רגעים אחר כך אני מרגיש... לא כלום, כן, סתום. יש לי אופי כזה.

מבחוץ נשמע קול רוח וגל נשבר. הזקנה עומדת מולו עם כוסית וודקה, הוא אינו שם לב **סמי:** רגע אחד! אולי הייתי רעב ככה מפני שהלכתי הרבה ברגל. כן, לקחתי את הבן שלי לטיול. טיול עם ילד מעורר תיאבון. בגלל המזג אוויר, הגשם הראשון. אצלכם שומעים את הרוח טוב־טוב, ואת הים, הו! הוא מכה שם על שובר הגלים, מה? אני אוהב את הים בסערה, הוא מזכיר אז קצת סופת שלג. אתם יודעים מה זה סופת שלג – אני מריח את זה מכם. הה, סופת שלג! ברגע הראשון מכה אותך המראה כמו ברק, כל הלבן הזה שמסתחרר, שמשתולל, נראה כמו חתיכת עולם הבא, אבל אחר כך, כשאתה נושם את הקור, כשאתה מרגיש את הרחיפה של הרוח, את המשיכה של הרוח, את המשיכה הזאת השד יודע מאיפה, השד יודע לאן, ואז... או אז אתה מתחיל להרגיש מין רעב, רעב שלא תשבור אותו. אז אתה שוכח את אבא שלך ואת אימא שלך, אז אתה... תענוג! מבחין בזקנה העומדת והכוסית בידה הו, סליחה... לוקח מידה את הכוסית תודה. שותה אה! טוב מאוד. אין שלג, אבל וודקה יש, מה?

שתיקה, הוא מחייך, קול רוח וגל נשבר

סמי: מצטחק אפשר לחשוב שהייתי רוצה שיהיה ההפך: שלג יש, וודקה אין. אבל אני באמת אוהב קור. כבר בשלוש הרחתי את הגשם. העננים האלה שמסתובבים שם למעלה כבר יומיים נהיו כבדים פתאום וירדו למטה כמו, תסלחו לי, אחוריים שמנים של איכרות זקנות כשהן מפשילות את השמלות ומשתופפות בשדה ל... אתם מבינים, מה? והאוויר, הו, הוא נהיה רטוב וקר, והאור נהיה סגול, והרוח... איך הכול התחיל לרעוד ולצפצף! ושעה אחר כך – גשם! חורף! צוחק גם כן חורף, מה? חורף של עניים. איפה גשם ואיפה שלג? וודקה תקבל כאן, בורשט תקבל כאן, מכות תקבל גם אם אתה מחפש, אבל שלג... ובכל זאת, טוב ללכת לטייל עם הבן שלך ביום כזה. הוא נהנה לא פחות ממני. אצל אימא שלו לא יזכה לטיול שכזה. כן, נפרדנו. יש שלג או אין שלג – גט יש. לפני שנפרדנו, כשגרתי בבית, לא לקחתי אותו אף פעם לטיול כזה כל אחרי הצהריים עד שבע וחצי, ככה זה, מה?

שתיקה, הוא מסתכל בהם כבעין חיוך. הם מצחצחים כלים, לא מסתכלים לעברו. קול

רוח וגל נשבר

סמי: כשילד משתעל כל הגוף הקטן שלו רועד. ופתאום יש לכם ילדים? אומרים

שנישואים נהרסים מהר בלי ילד. הם נהרסים גם עם ילד צוחק זה לא מוצא חן בעיניכם, מה? אתם מצחצחים את הכוסות בכל הכוח, תצחצחו! תצחצחו! מחר ישתו כאן בכוסות מצוחצחות.

שתיקה, קול רוח וגל נשבר

סמי: המצב הזה, שאני כאן מדבר ואתם שם, המצב הזה מוצא חן בעיני פתאום. כשאני חושב על זה... עם ילד זה אותו דבר כמו עם אוכל. כשאתה אוכל כמו בעל בית שלוש ארוחות ביום ובאמצע סנדוויצ'ים ועוגות – אתה אוכל כמו פרה לועסת קש, לא טעם רעב ולא טעם אוכל. אותו דבר כשאתה בבית עם ילד. יש כמובן כאלה שחיים בבית, ובכל זאת עושים מילד שלהם מי יודע מה, מנפחים אותו. לידנו, כלומר – ליד אשתי, יש אחד מר צבי כהן, יש לו אף סתום תמיד והוא מנפח אותו תמיד: מפפפ! מפפפ! כמו חצוצרה סתומה. והנה פעם הוא אומר לי: "הילדים שלי זה ההמשך שלי בעולם." אתם מבינים? בעולם! בישראל לא מספיק לו. וגם ההמשך שלו! בן-אדם חשוב, לא מספיק לו שהוא ישנו, הוא צריך גם את ההמשך שלו. טוב, מה? חכו, זה עוד לא נגמר. אחרי רגע הוא ממשיך ואומר לי: "תראה, תראה, גם אצלו, אצל הקטן האף סתום – אותה הפירמה! מפפפ! מפפפ!" צוחק אבל אם אתה לא בבית... הו, אז אתה בא אל הילד שלך רעב, אתה בא אליו חלול, אתה בא אליו... איך להגיד? כל הבשר ודם שלך דופק.

משתתק, ככוונה, מתבונן בהם. הם מביטים לעברו

סמי: עוד כוסיית בבקשה.

זקנה: אחרי רגע מהוודקה?

סמי: אז ממה?

הדברים הבאים של הזקנים נאמרים ביניהם בחטף ובכעס

זקן: די! אני לא רוצה יותר, אנחנו סוגרים.

זקנה: הוא קונה, הוא קונה טוב.

זקן: אני מצפצף, נמאס לי, אנחנו סוגרים.

זקנה: הכול נמאס לך חוץ מהמוות. כשתהיה לבדך תשחט את עצמך!

סמי: סליחה...?

זקנה: לא כלום. בעלי סובל קצת מ... הוא חשב ש... אני כבר מביאה לך. היא מוזגת

סמי: אני אודה לך מאוד. אחרי רגע כן, ככה... עם ילד זה כמו עם אוכל. לפני

שהחלטתי לקחת אותו הרגשתי כמו... כמו כשאתה רעב מאוד ואתה עוד לא

יודע שאתה רעב, אתה כמעט מתעלף ואתה לא יודע למה. ופתאום כשידעתי:

אה, אני רוצה לקחת את רובי לטיול – אז ידעתי. כל אחרי הצהריים עד שבע וחצי טיילנו, שלוש שעות! עם ילד לא צריך ללכת למקומות כדי ליהנות, די שהולכים איתו. כשהולכים יד ביד עם ילד משהו עובר מהיד שלו אל היד שלך, משהו... אין לזה מילים. יש לזה מין טעם... אתה לא מוכרח כמובן להחזיק ממש את היד שלו. רובי לא אוהב לתת יד. די שהולכים על ידו וזה כבר כאילו הולכים איתו יד ביד. אין יד – אבל יש יד, יש... איפה הוודקה? אני מתחיל להתלהב ואין לי רגל לשים לעצמי.

זקנה: בבקשה.

סמי: שותה בלגימה אחת מממ... איזו וודקה זאת?

זקנה: אותו דבר כמו קודם, הנה, מהבקבוק ההוא.

סמי: נשמעת לי יותר טובה מהקודמת. תני עוד אחת! אצלכם הוודקה נהיית טובה יותר ויותר עם כל כוסית.

זקנה: עוד וודקה?

סמי: צוחק כן, עוד וודקה בבקשה.

זקנה: תכף ומיד. פונה למזוג

סמי: אודה לך מאוד.

קול רוח וגל נשבר

סמי: כן, טיול עם ילד זה משהו נעים אף על פי ש... הוא השתעל קצת בסוף. גוף של ילד לפעמים רועד כל כך חזק כשהוא משתעל עד שנדמה לך שהוא ואזה בקצה השולחן, תכף תיפול ותישבר. אגרטל קוראים לזה היום. צוחק צחוק קצר, ומיד פונה אל הזקן אתה מטייל לפעמים בשדרה? ושוב אני שואל אם אתה מטייל לפעמים בשדרה?

זקנה: תוך שמוזגת אין לנו זמן, אנחנו במסעדה מהבוקר.

סמי: אל הזקן אתה, אני שואל אותך.

זקנה: הוא סובל מ...

סמי: אני אספר לכם מה זה טיול בשדרה עם ילד. עם ילד מגלים דברים כאלה ש... הדברים הכי פשוטים נהיים... טוב, לעניין! אני אף פעם לא הסתכלתי בשדרה הזאת, כבר ראיתי יערות יותר גדולים, אני לא צריך לספר לכם מה זה יער. והנה איתו, אני לא יודע למה, פקחתי את העיניים להסתכל. אולי מפני שהיה לי רצון טוב. אולי מפני ששמחתי שהוא נהנה לטייל איתי. והוא נהנה! – שלא יספרו לי מעשיות על גט־שמט! בקיצור, הסתכלתי ופתאום ראיתי: יפה. כל העצים רחוצים טוב־טוב במים ובסבון טוב; ויש ריח טוב

של עלים רטובים ושל אדמה רטובה. וכל טיפות המים על העלים מחליפות צבעים, נדמה לך שהן מסתובבות-מסתובבות מרוב צבע, מסובכות לך את הראש, יכולות למכור לך פוליסה בן רגע. והנה אני רואה בריכה קטנה, אולי היו שם דגים לפני עשרים שנה, אבל עכשיו היא מסריחה, עם מים ירוקים רקובים. אילו הייתי לבדי בלי הילד, אפילו לא הייתי יורק לבריכה כזאת. אבל איתו... ילדים אוהבים מים, אני אהבתי מים מאוד. אז איתו, החלטתי לעמוד שם רגע, שיסתכל. נסתכל שנינו יחד, אפשר לומר, איך להגיד? – כמו גוף אחד נסתכל. והנה...

זקנה: עומדת לידו עם הוודקה בבקשה.

סמי: רק רגע. הוא מרבר אל הזקן לא להאמין, אבל היה מה לראות. היו שם מים על העצים, טיפות הגשם, נכון? והנה, הטיפות האלה נפלן, טיפטפו לתוך הבריכה הזאת, ומהטפטוף הזה – מעגלים של גלים רצו במים, מעגל על מעגל. והנה... המים של המעגלים האלה כבר לא היו כל כך מלוכלכים, הם היו מלוכלכים ונקיים יחד, שמן-סיכה ומים. וזה יפה. ומה עוד? יחד עם כל טיפה של מי גשם נכנסה גם חתיכה של אור מלמעלה לתוך המים המלוכלכים. היה לזה מין טעם... הייתי מוכרח להראות לו את זה, לומר לו על זה משהו, כמה שזה...

זקנה: עם הוודקה אתה רצית וודקה.

סמי: אל הזקן אני רואה שאתה מקשיב חזק, מה? גם אצלי יש איזה צד טוב, אי אפשר לדעת באיזה צד הצד הזה, אבל איזשהו צד יש, מה? טוב, אז... הייתי מוכרח להגיד לו. אבל אני גבוה והוא נמוך, נכון? טוב, אז... בלי לחשוב הרבה אני יורד על הברכיים כדי להיות בקומה שלו, ואני מראה לו את הבריכה, ואני אומר: תסתכל, רובי, תראה. מצטחק ומה הוא עונה לי, מה? אה?

זקנה: הוודקה שלך. אחרי שמוזגים אי אפשר להחזיר לבקבוק.

סמי: מה פתאום להחזיר? אני מבין, בסדר, שימי על השולחן, יכולת לשים מזמן.

היא מעמידה את הכוסית, חוזרת למקומה ליד הדוכן

סמי: איפה עמדנו? על הברכיים, ודאי. אני מצביע על הבריכה ואני אומר: תסתכל, רובי, תראה! ואז הוא אומר לי... צוחק, שותה את הוודקה "אני רוצה עכשיו שוופס" – הוא אומר לי. אז אני כמעט צועק: מה?! "שוופס" – הוא אומר לי – "שוופס! אני כבר אומר לך את זה שלוש פעמים" – זה מה שהוא עונה לי. מה עושים במצב כזה? רוצים להראות לילד משהו יפה, משהו נוגע ללב, יורדים על הברכיים אליו, והוא אומר: שוופס! מה עושים, נו מה?

זקנה: אתה שואל אותי?

סמי: אותך, אותו, אני שואל.

זקנה: אנחנו לא יודעים. אם אתה רוצה לשנות משהו או לאכול משהו – בבקשה, אבל...

סמי: אתם יודעים מה עשיתי? יש אנשים טובים ואחראים, הם יודעים תמיד מה בן-אדם אחר צריך כדי שיהיה לו טוב, והם מוכנים לתת לו, אבל רק מה שטוב לו. אנשים כאלה רואים כל דבר מכל הצדדים, השמש מאירה רק צד אחד של הירח, הם רואים גם את הצד השני. ראיתי פעם איש כזה ברחוב עם הבן שלו. עשה רושם שהבטיח לילד שיקנה לו מה שירצה, אתם יודעים, בתור פרס על משהו. והנה הילד אומר: הנה אבא, פלאפל, אני רוצה פלאפל. אז אבא שלו אומר: מה? פלאפל – לא! פלאפל לא בריא, אני אקנה לך איזה עוגה שאתה רוצה, אני אקנה לך שתי עוגות אבל לא פלאפל! בשום אופן לא! אז הבן אומר: אני לא רוצה עוגה! אני לא רוצה שתי עוגות! אני רוצה פלאפל! אתה הבטחת לי שאני אקבל מה שאני ארצה. אז אבא אומר... בקיצור – אחרי שני רגעים האבא צעק והכה את הילד שלו והילד בכה נורא ו... האנשים האחראים האלה! היה לאבא הזה פה כמו קצה של דובדבן. אתם רואים – האנשים האלה הם הקונים הכי טובים של פוליסות ביטוח, אבל מה? אני מוכר פוליסות, לא קונה. וכשהוא, הבן שלי, אמר לי: שוופס, אז ברגע הראשון גם אני כמעט... אבל תכף נשמתי נשימה עמוקה ואמרתי לו... צוחק אני אתן לך שני שוופסים, צוחק ואני אקנה לך עוד עוגת קצפת. נו, וכי מה? אני רוצה לתת לו בריכה של מים מסריחים, והוא רוצה שוופס, אז שלא אתן לו מה שהוא רוצה? שישתה שוופס! שיאכל עוגות, ופלים, בוטנים, תירס, פלאפל, שיאכל כמה שהוא רוצה! צוחק, מפסיק

שתיקה, קול רוח וגל נשבר

סמי: פתאום אתם לא תאמינו לי, אבל אני... מצטחק כן, אני חושב כל הזמן על הרעב שלי קודם. טיול עם ילד מעורר מין רעב. אני פתאום לא יכול לשכוח כמה הייתי רעב קודם. זה צריך היה להיות מאחורי, נכון? והנה זה בא ממולי. אני רואה את רובי לפני ואני נזכר ברעב הזה, אתם מבינים – הוא גם כן היה רעב, ואני נתתי לו שיאכל ושישתה כמה שהוא יכול. אצל מי הוא ייהנה? אצל אימא שלו? אצל אימא שלו אוכלים רק בארוחות, אסור באמצע, זה מזיק. אצלה הכול מלא מזיקים. כשאתה יוצא מבית עם כל כך הרבה מזיקים אתה מתנפל על ג'וקים ואוכל אותם.

הזקן מתחיל להפוך את הכיסאות על גבי השולחנות בכעס וברעש

סמי: כמו אינו מרגיש בזה כשהוא הולך איתי – שיזלול! הוא זלל כל הזמן, הוא לא הפסיק לרגע, מרגע שיצאנו מהבית הוא לא סגר את הפה שלו. לועס ולועס ומוצץ ומלקק, בגן חיות, ברחוב, בשררה – כל הזמן הפה לועס ולועס ומוצץ ומלקק. מה הוא לא אכל? ופלים ובוטנים וכוס מיץ ועוד כוס מיץ, וחלבה מצופה שוקולד וקוקה קולה ופלאפל ועוד פלאפל, ושוקולד נוגאט ועוגת קצפת תירס ו... למה לא? הוא הבן שלי, לא? אותו רעב כמו שלי! המשך שלי בעולם! אותה הפירמה: מפפפ! מפפפ! צוחק, מפסיק הצלי הזה שלכם, מה זה היה?

זקנה: מתפרצת על הזקן, שהופך עוד כיסא, בלחישה רוצח! הוא יזמין עוד, הוא יאכל, הוא ישתה!

זקן: גם כן בלחישה לא ברורה שיזמין-שמזמין! שיאכל-שמוכל! אני סוגר.

סמי: מה זה? אתם סוגרים?

זקנה: לא, סליחה. בעלי רצה לנקות קצת תחת השולחנות. אתה יכול לשבת כמה שאתה רוצה.

הזקן הופך כיסא על שולחן בדפיקה

זקנה: אתה שאלת קודם משהו, לא שמעתי טוב. מה שאלת?

סמי: הצלי שלכם, מה זה היה? עגל? כבש? שור הבר?

זקנה: עגל, צלי עגל. ואחרי רגע קט אתה רוצה.

סמי: הו, לא, לא. אני שואל סתם כך, בשביל המדע. נזכרתי בצלי כשהגשתי לי אותו על הצלחת, הוא היה ורוד, מין ורוד רך, טוב מאוד! אתם יודעים – האוכל סותם רעב כמו שסותמים חור, כן, הוא סותם, אבל הוא לא בדיוק ממלא את מקומו של הרעב, זה... זה משהו אחר. ובעיקר אם זה מהמין של הרעב שהיה לי קודם. מין רעב כזה הוא כמו רוח, לך תסתום רוח, אה?

הזקן הופך כיסא על השולחן בדפיקה

סמי: השיעול שלו, בסוף, הדאיג אותי לרגע – דאגה בלי שום היגיון. שיעול של ילד זה משהו בלי היגיון, הוא בסך הכול משתעל קצת, זה לא כלום, אבל נדמה לך לרגע שזה העולם נחנק ומשתעל. מצטחק ואני קניתי לו מעיל-רוח חדש, ברגע האחרון, כשרצתי לקחת אותו, קניתי לו את מעיל-הרוח היקר ביותר שהיה שם. היא צריכה לשמוח על זה, לא? ומה היא אומרת לי? תנחשו! תגידו!

שתיקה, קול רוח וגל נשבר

סמי: אני לא מוכנה לזה – היא אומרת לי – לא שאתה תבוא פתאום

כשמתחשק לך, כשזה תופס אותך, ולא שתביא לו מעילי-רוח חדשים. זה מה שהיא אמרה. אז אני אומר לה: זה נוסף, אני לא אוריד כלום מהמזונות שאני נותן, ואני אבוא כרגיל לשעה שלי ביום שלישי. אז היא אומרת לי: זה בדיוק מה שאני לא רוצה, שום דבר נוסף! הדם עלה לי לראש וצעקתי: את שוכחת שאני לא עושה את זה בשבילך, אני קונה לו ולא לך, אני לוקח אותו לטיול ולא אותך. והיא שותקת רגע ואחר כך היא אומרת: אני קמה בלילה להרגיע אותו כשהוא צועק מהשינה אחרי כל ביקור שלך, ואני מוציאה את הנשמה עם דמי המזונות העלובים שלך שיספיקו לאוכל מזין ולשיעורי נגינה, אני לא קונה לא לו ולא לי שום לוקוסוס, ואני לא מוכנה שאתה תהיה פתאום דוד טוב ותיקח אותו פתאום לבלות כל אחר הצהריים ותקנה לו מעילי-רוח מפואר כמו אליהו הנביא. אני איתו כל השבוע, ואני עוד לובשת את המעיל הישן שלי מלפני החתונה, ואני לא מוכנה, לא מוכנה... ככה! ואחרי כל המגילה הזאת, המגילת אסתר הזאת, סליחה: המגילת איכה הזאת, היא מתחילה לבכות, וזה עוד לא מספיק לה והיא... אני לא סובל את זה.

שתיקה, הוא נושם נשימה כבדה. קול רוח וגל נשבר

סמי: אישה עושה מין מצב כזה ש... היא הופכת את כל העולם לחדר קטן מחניק שבתוכו רק אתה והיא צפופים, דחוקים, מתחבקים ומכים, מלטפים ושוורטים, צוחקים ובוכים, וכל הזמן, כל הזמן אתה אשם שם, כי אתה רק זו הצידה, וכבר אתה פוגע, ואתה אשם, אשם, אשם ונחנק... הו! אני מתחיל להרגיש... ריק... חלול. עוד כוסית אחת בבקשה!

זקנה: תכף ומיד.

הזקן הופך עוד כיסא ברפיקה על השולחן

סמי: אני אספר לכם משהו – כשטיילנו בשדרה ראינו איש אחד עם מעיל גדול עם צווארון גדול מורם למעלה, אפשר היה לחשוב שקר באמת. והוא הלך במהירות, לא ראיתי הרבה אנשים הולכים מהר כל כך בלי לרוץ. ופתאום הוא נעצר, עמד רגע, הסתובב, והלך חזרה. והנה הוא נעצר עוד פעם, עומד רגע, וחוזר והולך למקום שהלך קודם, אבל עכשיו הוא הלך לאט-לאט. טוב, מה? עם אף גדול, משהו כמו גרזן, לא רואים בארץ ישראל אפים כאלה. בכלל לא רואים בארץ ישראל אפים, יותר מדי שמש.

זקנה: מגישה לו וודקה בבקשה. ביחד, שש כוסיות.

סמי: תודה, את לא צריכה לפחד. אני אשתדל להעלות את המספר עוד קצת.

שונה איפה עמדנו קודם? כן, בטח. אז היא התחילה לבכות ולצעוק: אני לא מוכנה, אני לא מוכנה. אבל זה עוד לא הכול, נוסף לזה היא הכתה באגרופים על החזה שלי, ככה... דופק באגרופיו על השולחן, הכוסייה הריקה נופלת ונשברת
זקנה: הכוס!

סמי: אתם מבינים מה זאת אומרת? לומר את האמת – אני כמעט עשיתי שטות כזו ש... הלב השתגע פתאום, נכמר פתאום, אבל אני תפסתי אותו בזמן, את הלב, והעמדתי אותו במקומו. לא! היה לי מספיק איתה! לא! פשוט תפסתי את רובי ביד, והחוצה! ברחנו צוחק החוצה!

זקנה: הכוס!

סמי: צוחק כן, החוצה!

זקנה: נשברה.

סמי: אני אשלם, אל תפחדי. תביאי לי אחרת.

זקנה: רק בעד הכוס אתה צריך לשלם, היא היתה ריקה, אתה שתית.

סמי: עוד יותר טוב, אל תביאי לי אחרת, תביאי לי עוד אחת!

הזקן הופך כיסא על שולחן והפעם בדפיקה חזקה מהרגיל

סמי: אל הזקן שמע! נדמה לי שאני לא כל כך מוצא חן בעיניך? נכון?

הזקן הופך כיסא על השולחן

סמי: צוחק אתה מוצא חן בעיני, יש לך אופי. אותו דבר הצלי שלכם, ביתי ולא ביתי, מין טעם מיוחד היה לו, מין ריח, אותו ריח שמריחים כשיושבים על החלון: בית וחוצץ ביחד. אני מוכן להתערב שאתה בישלת את הצלי הזה, אתה. כן, אתה מוצא חן בעיני.

הזקן הופך כיסא על השולחן

סמי: לא יעזור לך, אתה מוצא חן אז אתה מוצא חן, נגד זה אי אפשר לעשות כלום. אין לי כוח לצחוק כל כך הרבה.

זקנה: מגישה לו הוודקה, עכשיו זה שבע.

סמי: כשאתה אוכל אתה מרגיש שרימו אותך. גם אם תאכל מעדני מלכים – כאילו אכלת נזיד עדשים. אבל הטבע נותן רפואה לכל מכה. כשאתה רעב ככה, אז אתה גם מלא כוח, אתה מסוגל לאכול כמויות כאלה ששתי ארוחות רגילות זה כמו שני זיתים. הנה, הבן שלי למשל, סיפרתי לכם קודם מה הוא אכל. קיוסק שלם! ואחרי זה, נדמה לי שזה היה אחרי התירס... לא! אחרי הקצפת... לא, לא! באמת אחרי התירס. הוא עוד אכל נקניקיות, ובסוף – שתי מנות גלידה. זה כבר היה בערב, בסוף, כשיצאנו מהמוזיאון. חשבתי

שהוא ייחנק, אבל הוא אכל. צוחק. ירד גשם, עמדנו בחוץ, והוא היה רטוב, והוא רעד, השפתיים שלו היו כחולות כמו ניאון, אולי בגלל אור הניאון הן נראו כחולות כל כך, וככה הוא עמד ונשך את הגלידה, כן, בנשיכות הוא אכל את הגלידה. מתחיל לצחוק כביכול, אלא שבן רגע זה הופך לצחוק של מבוכה ואז הוא השתעל, מין שיעול. שיעול של ילד. מה יכולתי לעשות? הוא ביקש גלידה. לא הייתי צריך לתת לו? הייתי צריך להגיד לו: זה לא טוב בשבילך? להגיד לו: אני יודע מה טוב בשבילך? כשאני כבר לוקח אותו לטיול, לבילוי, שאגיד לו: לא? אז מה אתן לו? הנה, תגיד אתה!

זקן: נושף בכעס אומפפפפ!

סמי: סליחה.

הזקן הופך כיסא על השולחן, הכיסא נופל, מרים ושוב דופק אותו על השולחן.
סמי: אתה רואה? אין שום דבר בטוח. אני אספר לכם משהו על המוזיאון. אני אוהב את התמונות הישנות במוזיאון הישן. לקחתי אותו שיראה איתי. והנה... יש שם תמונה אחת של זוג, בעל ואשתו – זה ברור, יותר מבוגרים ממני, בני ארבעים וחמש, חמישים, משהו כזה, רזים שניהם, לבושים טוב. יהודים, רואים בעיניים. הם עומדים על יד שולחן קטן ויפה, ענתיקה, הוא מתכופף קצת אליה והיד שלו מאחוריה. מה שיפה בתמונה שלהם זה החיוך, מין חיוך, בין רבע לשליש. חיוך עם מין הנאה מיוחדת ועם מין צער מיוחד. כל התמונה היא כזאת, כמו החיוך הזה, חמה, עם איזה סוד. ואני שאלתי את עצמי: איזה סוד? פתאום אני אומר לעצמי – שמע! בני הזוג הזה גרמו הרבה צער זה לזה, אולי אפילו עינו, התאכזרו. אולי אפילו היה שם גט, אבל הנה, הם התחברו מחדש. הם לא סלחו, לא. הם גם לא מתאימים זה לזה, לא, הם כמו נפט ומים. אין ביניהם שלום גם עכשיו, וגם לא טוב להם יותר מדי ביחד גם עכשיו. ובכל זאת הם השלימו, הם יחד טוב, ביחד יותר טוב להם מאשר בנפרד. כשחשבתיו ככה שמחתי, הבנתי את הסוד של החיוך, את התנועה של היד שלו מאחוריה, היד שלו כאילו לא היתה בטוחה שהיא רוצה להיות שם מאחוריה, אבל היא היתה שם, חצי מחבבת. אמרתי לעצמי: זוג כזה ניצח ניצחון גדול, הם קיבלו את הדין בקושי, והרוויחו, איך לומר...? הרוויחו רחמים. כל התמונה נראתה לי פתאום כמו התמונות של הקדושים שלהם, להברדיל, משהו שצובט את הלב.

שתיקה, קול רוח וגל נשבר

סמי: צוחק צובט את הלב, מה? רגע אחד אחר כך כבר ראיתי יותר טוב והבנתי

יותר טוב. אתם יודעים למה הם חייכו ככה בסוד, ולמה הוא החזיק את היד שלו ככה מאחוריה? הוא צבט לה בתחת.

הזקן הופך כיסא על השולחן ברפיקה

סמי: אל הזקן למה? עכשיו זה לא יפה? בוא ונראה! הנה, זוג של בני חמישים, עשירים, חכמים, עייפים, ופתאום – בא לו לצבוט אותה. קצת – מפני שמתחשק לו, קצת – מפני שהוא רוצה להכאיב לה. היא נמאסה עליו, גם מרגיז אותו שעוד מתחשק לו בכלל לנגוע בה. הוא כבר צבט מקומות יותר רכים. נכון שהיא אשתו, ויש לה הורים עשירים, והיא פיקחית, אבל היא רזה, מה לעשות? אז הוא צובט. יופי! לא? איזה בעל בן חמישים צובט פתאום את אשתו בתחת?! ומזה – החיוך המיוחד שלו. ולמה היא מחייכת ככה? ראשית, היא ממשיכה לחייך כדי שלא ידע הצייר מה קורה מאחור. שנית, היא מתרגזת: רק בגסות הוא יודע ל... שלישית, היא נהנית: אני עוד מושכת אותו, אני עוד חיה, עוד שווה משהו. אז זה לא יפה? זה נכון, זאת האמת, זה חי, עם טעם, עם ריח, אז זה מוכרח להיות יפה.

הזקן הופך כיסא על שולחן ברפיקה

סמי: צוחק אין לי הצלחה אצלך, מה? אם כך, תשמעו משהו! אני מתאפק בכוונה הרבה זמן, די! אני רעב, אני רוצה לאכול משהו.

זקנה: לאכול?

סמי: כן, משהו.

זקנה: צלי... מהצלי שאכלת?

סמי: למה לא? אבל, חצי מנה. כלומר: מנה כפולה!

זקנה: שתי מנות בצלחת אחת?

סמי: מפנה את מבטו לעבר פינת המטבח אה? כן... רק... רציתי לשאול. יש שם

איזה סיר על האש הקטנה במטבח, מה זה?

זקנה: זה הצלי.

סמי: מה שנשאר מהיום, מה?

זקנה: לא, של מחר.

סמי: הוא לא נראה לי סיר גדול, הוא נראה סיר קטן.

זקנה: חמש־עשרה מנות, זה מה שאוכלים אצלנו ביום בערך.

סמי: חמש־עשרה מנות! הו, אבל המנות שלכם לא גדולות מדי.

זקנה: אצל מרקוביץ נותנים החצי.

סמי: בסדר, בסדר! אני לא רוצה להתווכח. סיר על האש... מצטחק כן, סיר על

האש זה משהו יפה, זה... זה מזכיר לי משהו.

זקנה: לתת לך מנה כפולה?

סמי: רגע! רגע! צחוק בשמחה פנימית למה לא בעצם? סיר על האש... יש לי מכר, אמנון סלומון שמו, יש לו ארבעה ילדים, והוא חולם כבר שנים לאכול בעצמו קופסה גדולה של סלמון מעושן. מה? אמנון סלומון אמרתי? אמנון פישר כמובן. קופסה גדולה של סלמון מעושן, כזאת! הוא ראה פעם או חלם או מה. הוא חולם על זה. תקנה – אני אומר לו – תקנה ותאכל! אבל הוא לא קונה, זה נראה לו יותר מדי... אני לא יודע מה, והוא לא קונה. פעם סיפר על זה לאשתו, אז היא קנתה לו קופסה כזאת קטנה של סלמון לא מעושן, צחוק והם אכלו את זה ביחד, כל המשפחה. צחוק בקיצור, חבל על הזמן, אני לא אמנון פישר!

זקנה: אני יכולה לתת לך מנה כפולה, בבקשה. עם תפוחי אדמה ועם סלט כרוב כמו קודם.

סמי: טוב, תשמעי משהו! שוב כמו אל עצמו למה לא לעזאזל? אתה רואה משהו כל כך פשוט ופתאום אתה מגלה שזה, זה מה שאתה רוצה. אז תשמעי – בלי שום תפוחי אדמה, היו לי די תפוחי אדמה קפואים ורקובים. מה שאני רוצה זה את הסיר ההוא, שימי אותו פה על השולחן.

זקנה: אה? שם זה נשמר חם.

סמי: את לא מבינה אותי כנראה, אני רוצה את הסיר.

זקנה: זה הצלי.

סמי: זה מה שאני רוצה, את הצלי שבסיר, אוכלים צלי, לא אוכלים סיר.

זקנה: אתה... אתה רוצה לאכול את...

סמי: כן, כן.

זקנה: את הכול? בבת אחת?

סמי: זהו בדיוק, הכול, בבת אחת, זהו!

זקנה: אין לנו צלחת כל כך גדולה.

סמי: אני לא רוצה לאכול מצלחת, אני רוצה את הבשר, לא את הסיר, אבל אני רוצה את הבשר מהסיר, את תופסת?

זקנה: כן. היא לא זזה

סמי: ובכן, בבקשה.

זקנה: תכף ומיד. היא לא זזה

סמי: אני מחכה.

זקנה: זה חמש־עשרה מנות, זה עולה...

סמי: משלם לה קחי! קחי! בשביל הכול. צוחק שוב במין שמחה פנימית למה לא?
למה... למה, לעזאזל, לא? שמישהו יאמר לי סיבה אחת טובה למה לעזאזל
ועוד פעם לעזאזל, למה לעזאזל לא? צוחק, והצחוק הזה מתוכו נמשך, צחוק עדין
למדי של הנאה

זקן: בזעם, אל הזקנה הפונה אל פינת המטבח את עוד תיתני לו! את עוד תיתני לו!
זקנה: בטח שאני אתן לו, בטח שאני אתן לו.

זקן: מה תיתני מחר?! מה תעשי מחר?!

זקנה: אני כבר אתן, אני כבר אעשה.

זקן: כנביחה את לא תיתני!

זקנה: גם כן במין נביחה אני כן אתן! אתה יכול לשחוט – אני כן! עוברת על פניו
סמי: אינו שם לב למתרחש ביניהם, ממשיך בדיבור, ספק אליהם ספק אל עצמו, צוחק
אדם לא יודע איזה כוח יש לו לרעוב ואיזה כוח יש לו לאכול.

הזקנה מתקרבת וסיר בידה

סמי: קם ועומד, בפליאה את באמת... חכי! תעמדי רגע על המקום. את מזכירה לי
את הסבתא שלי, את צירל, לא זאת שעישנה.

זקנה: עצרה, חוששת שמא יתחרט זה לא ביוקר, מה שאמרת לך.

סמי: מי אמר שזה ביוקר? גם סיר מלא בשר וגם הסבתא שלי... זה בזיל הזול!
זקנה: אתה רוצה את זה?

סמי: מתיישב נו ודאי, קדימה! שימי!

זקנה: מעמידה את הסיר על השולחן להביא גם סכין ומזלג?

סמי: מהסס רגע על זה לא חשבת. גם סכין ומזלג, תביאי. סוף סוף אנחנו לא
ביער עכשיו, לא צריך להגזים. פותח את הסיר, האדים עולים אל עיניו היי, זה
חם. נסוג קצת איזה ריח! צוחק הו, סבתא, סבתא! את הלכת מזמן, מזמן, אבל
שמיל שלך עוד רעב... רעב עד דמעות בעיניים.

הזקנה מגישה לו סכין ומזלג

סמי: די בדיבורים, לעבודה! אוכל

קול רוח וגל נשבר, ועוד גל נשבר. הזקן שכבר לא נותרו לו כיסאות להפוך, מוריד
כיסא שהפך קודם וחוזר והופכו בדפיקה על השולחן

סמי: תוך אכילה ולחשוב על זה שאני אכלתי סוליה! מה שאתם שומעים. אני, כמו
שאתם רואים אותי עכשיו אוכל סיר בשר שלם, אני אכלתי סוליה רקובה.
אז הוא – שיאכל ממתקים כמה שהוא רוצה, כמה שהוא יכול. צוחק אני לא
אשכח את הטעם הזה. האכילו אותי, הפועלים, חוטבי עצים, גם הם אכלו

מסיר. איפה סיר? דוד! דוד שחור והאש בוערת תחתיו, והמרק רותח ורועש, והם שואבים את המרק הרותח באמצע הרתיחה שלו, וישר לפה בכפות גדולות, וזה נשפך להם על הסנטר, על המעילים, איך שהם הסריחו! צוחק קול רוח וגל נשבר. הזקן מקשיב עכשיו

סמי: תוך אכילה הבשר טוב מאוד, מרגישים את הצבע הוורוד שלו בלשון. הייתי רעב שם בשלג כשהגעתי אליהם, רעב כל כך ששכחתי את אבא שלי ואת אימא שלי. רעב כל כך שאין אבא ואימא בעולם, כאילו לא היה דבר כזה בעולם. והנה ראיתי אותם. מסביב לאש, מסביב לסיר, ענקים שחורים. והסירחון שלהם, של הגוף ושל העשן ושל השומן, אין מילים לומר מה היה בשבילי באותו רגע הסירחון הזה. תני לי משהו לשתות.

זקנה: מה?

סמי: לשתות.

זקנה: אחרי רגע תה? אולי אני אתן לך תה?

סמי: בכוס של תה, אבל וודקה!

זקנה: כוס... כוס מלאה?

סמי: חצי יספיק לי.

זקנה: תכף ומיד. אלא שהיא מקשיבה והיא מוזגת לאט-לאט

סמי: תוך אכילה וכשהם ראו אותי... צוחק "היי ז'יד קטן! נדמה שהוא רוצה לאכול, הז'יד הקטן. אתה רוצה לאכול, ז'יד קטן? לא, לא, לא, קודם הוא צריך לשתות משהו צוחק. תשתה, ז'יד קטן, את הכוס הזאת ותקבל משהו לאכול, אבל רק אחרי שתשתה... את המים. אל תפחד! מים חמים מהתנור על יד הצ'ולנט שלכם." צוחק ואני שתיתי את זה, הייתי צמא, הייתי ריק וחלול, ושתיתי. בן-אדם פותח פה לשתות מים, והוא שותה אש. אני לא אשכח את הוודקה ההיא אף פעם בחיים שלי. גם לא אחרי החיים שלי. והם צחקו, והם צהלו כמו סוסים הו, הו, הו! והם טפחו לי על הכתף. ואני, זה כאב לי, זה בער לי, זה היה כמו סכין חותך אותך לשניים, אבל אני, אתם לא תאמינו, אני הייתי גאה, הצלחתי למצוא חן בעיניהם. והם קיימו מה שהבטיחו, "עכשיו ששתית את המים, ז'יד קטן, עכשיו תקבל משהו טוב ורך לאכול", ואז הם נתנו לי את הסוליה. ואני... כמו שאתם רואים אותי עכשיו, אוכל סיר בשר שלם, אני אכלתי את הסוליה. צוחק ואם אכלתי סוליה? מפסיק לצחוק אין לי כוח לצחוק. מתנשם בכבוד

שתיקה, גל נשבר. הזקנה וכוס הוודקה בידה נעצרת עוד לפני שהיא מגיעה אליו. היא

מתבוננת בו כדרך שלא התבוננה בו קודם. גם הוא מביט בה כאילו אינו מכיר אותה. על פניו מין חיוך פצוע

סמי: מתעשת, חוזר לעליצותו מה זה? שכחת את הדרך?

זקנה: בבקשה. מגישה לו

סמי: אני מודה לך מאוד שותה מהכוס אז מה, אה? אז מה?
זקנה: סליחה.

סמי: ואם אכלתי את זה, מה?

זקנה: אתה שואל אותי?

סמי: כן, אותך.

זקנה: אני לא יודעת.

סמי: טוב מאוד! אוכל קרה לי משהו? זה הזיק לי? מזה אפילו לא הקאתי. הקאתי

אחר כך מהמרק המסריח שלהם שהם נתנו לי כדי לפצות אותי. הנה, אני חי לא רע, סיר מלא בשר כולו שלי. הם – שתקעו לי את הסוליה בפה, הם לא אכלו סיר בשר כזה. הסוליה הזאת, היא היתה שחורה, היה לה ריח של זפת ושל אדמה רקובה, אדמה חיה רקובה. אה! אז הוא, הבן שלי, שיאכל את כל הממתקים שהעולם תוקע לו בפה. ושלא יבלבלו את המוח, כל הנשים שבעולם שלא יבלבלו לי את המוח: מזיק! שיאכל, שיחטוף, שיכניס, אפילו אם הוא יהיה מוכרח להוציא את זה כעבור רגע! העיקר שיכניס! אוכל בלהיטות אני לא יכול יותר, אני נחנק ויחד עם זה כאילו לא יהיה לי אוויר, כאילו הוא אוויר הבשר הזה, כאילו... די. נעשה הפסקה קטנה.

שתיקה, קול גל נשבר. הוא מתנשם בכבדות. קר לו. השניים שהקשיבו לו פונים הצידה

סמי: מצטחק כמתנצל אתה מפסיק לאכול אז נהיה לך קר. זהו, זה העניין! הוא

אכל פשוט כדי להתחמם. אוכל מחמם אותך, אפילו גלידה. זאת האכילה בעצמה שמחממת. ואני לא תפסתי את זה. אתם מבינים. כשהוא ביקש גלידה בפעם הראשונה זה עוד נראה לי בסדר, אבל כשהוא ביקש תכף אחרי זה עוד פעם גלידה... אחרי כל מה שהוא הכניס... אתם מבינים – עמדנו ברחוב, והגשם... מצד אחד – גשם מרטיב אותנו, ומצד שני – בגלל הגשם כל הרחוב כלילה מלא אור וצבעים נוצצים, והאנשים לבושים טוב עם מטריות, הולכים, ואתה רואה שהם יודעים לאן הם הולכים, כן, דווקא בגשם אנשים כאלה נראים כמו פרות הבשן, טוב להם. והנה אנחנו... אנחנו עומדים, לא יודעים לאן ללכת. גם הגלידה לא יודעת. צוחק, מין צחוק טוב, אה? והוא רועד כולו, כולו כחול, כמו גור חולה, והנה הוא אומר לי פתאום: אני רוצה

עוד גלידה, והוא עוד לא גמר את זאת שביד שלו, אתם מבינים, ופתאום אצלי... צביטה... משהו... פתאום היה נדמה לי שהוא עומד כאן ככה ורועד כבר מאה שנה. פתאום חשבתי לי: משהו לא בסדר כאן, משהו לא בסדר איתו, איתי, עם שנינו ביחד, כל ה... הבילוי שלנו, משהו... איזו מחלה. ואז אני אומר לו: אתה באמת רוצה עוד גלידה?

שתיקה, גל נשבר בכבדות

סמי: איזה מין טיפשות! איזה מין שאלה זאת?! מה זה "אתה באמת רוצה באמת?" כשאתה שואל ככה אתה כאילו אומר לו: רק נדמה לך שאתה רוצה גלידה, אתה רוצה באמת משהו אחר, אתה רוצה את הסבתא שלך. איזו רשות יש לך לומר דבר כזה? כשאתה אומר דבר כזה למישהו אתה מעמיד את עצמך מעליו. אין לשום איש רשות. לא משנה שהוא ילד, הוא בן-אדם כמוך, יותר ממך, הוא שווה יותר, הוא עוד לא... הוא עוד יכול אולי.

שתיקה, גל נשבר בכבדות

סמי: נתתי לו, ודאי שנתתי לו. אין דבר כזה רוצה באמת ורוצה לא באמת, אתה רוצה אז אתה רוצה, קדימה! שותה מהוורדקה זהו, עכשיו לאכול. נחננו די, עוד יש יותר מחצי סיר, אסור להעליב שום דבר חי. אוכל בשתיקה, מפסיק ואם הוא הקיא אחר כך, מה? הקיא. הגוף יודע מתי הוא צריך לאכול ומתי הוא צריך להקיא. אל הזקן לא נכון?

הזקן שעמד בצד בדממה, מוריד כיסא הפוך ארצה ושבו והופך אותו בדפיקה

סמי: השתעל, לכן הקיא. שיעול של ילד זה דבר... על פי השכל זה לא כלום, ילדים משתעלים ומשתעלים וצומחים וגדלים כמו אלונים. אמרתי את זה כבר, לא? הם יכולים להשתעל כל השנים שלהם ושום דבר לא יזיק להם. אבל מצד שני – באותו רגע, כשהוא השתעל וכל הגוף שלו רעד, וגם הצוואר שלו התנפח והתכווץ, היה לזה מין טעם בגרון שלי, טעם של תלייה. צוחק טוב, אה? ממשיך ואוכל היא שמחה על זה. כשהחזרתי אותו, והיא ראתה אותו, או אז היא התחילה: "מעיל-רוח אתה קונה לו, מה? מעיל-רוח?! תראה אותו! מה עשית לו? הוא הבן שלך, לא? הוא הבן שלך, אז למה אתה הורג אותו? כן, אתה הורג אותו! שלא תבוא הנה עוד אף פעם! שלא תבוא!" ובתוך הצעקות האלה שלה, היא שוב... הכתה על החזה שלי באגרופים וכידיים, וגם תפסה את החולצה. אתם מבינים מה זה אומר? גם אגרופים וגם ידיים פתוחות, תופסת...

הוא אוכל בשתיקה, גל נשבר

סמי: מפסיק אכילתו, צוחק בטח שהוא הבן שלי, בטח! הוא הבן שלי ואני אבא שלו, לכן הוא אוכל כמוני, רעב כמוני, ואני כמוהו. אנחנו אותו דבר, אותו בשר, יש לנו מין תיאבון כזה, מין כוח כזה... לא מספיק לנו, לא די לנו מה שמספיק, מה שדי – היא לא יכולה להבין את זה – לא די! יש לנו מין רעב שלא תשביע אותו, אף אחד לא ישביע אותו. אנחנו מקיאים, זה כן, אבל שבעים – לא. תמיד עוד רעבים. צוחק, אוכל אוכלים הכול: סוליות, גלידה, הכול! בטח שהוא הבן שלי. הוא... רק על דבר אחד אני מצטער – שהוא אכל לבד ואני אוכל לבד. אנחנו צריכים לאכול ככה יחד, ואנחנו נעשה את זה, נעמיד סיר על השולחן, סיר גדול פי שניים מזה, דוד! צוחק אני מצד אחד והוא מצד שני, וככה נאכל ונאכל ו... נשימתו כבדה, הוא כמעט נחנק בשר אחד... אחד... היא לא יכולה להבין את זה, אנחנו אוהבים להיות רעבים. צוחק, אינו יכול לצחוק עוד, מפסיק אני לא יכול... אההה! ואף על פי שהוא מתנשם בקושי הוא עדיין מחייך במאמץ, אבל תכף חיוכו עובר. הוא מחפש אותם פתאום בעיניו אה? איפה אתם? שתיקה, גל נשבר.

סמי: איפה אתם? מישהו!

זקן: בלחישתה לא ברורה תני לו! תני לו עוד!

זקנה: גם כן בלחישתה לא ברורה מה שהוא אכל הוא שילם. מה שהוא אכל הוא שילם.

סמי: אתם כאן, איפה אתם?

זקנה: מתקרבת אליו אנחנו צריכים לסגור.

סמי: בשמחה את כאן, אני פחדתי פתאום...

זקנה: אנחנו מוכרחים לסגור, מאוחר בשבילנו, אנחנו מוכרחים לפתוח מוקדם.

סמי: הה? אני עוד לא גמרתי, עוד רגע. זה הסיר שלי, סיר שלם. נוטל סכין ומזלג אני אגמור. נושם בכבדות רק רגע. להיות רעב יותר קל מאשר לאכול, מה? מצטחק לרעב אין גבול, כמו בור לתוך האדמה, אבל בלי תחתית, ואתה נופל ונופל... נופל-גוהר על השולחן ומתרומם מיד לא בא כחשבוני! יש לזה פתאום טעם כזה... טעם של אדמה זה טעם שלא משביע אף פעם. מתנשם בכבדות אההה! אדמה! זה יפה, עם האיכרות הזקנות... צוחק בקושי ביחד, כל החבורה שלהן, מפשילות את השמלות, ששש! ששש! צוחק בקושי ומשתופפות, חדל לצחוק וכל השדה זורח מרוב העשב שצומח! אני אגמור את זה... מתקרב אל הסיר כאומר לאכול, נעצר אתם יודעים מה אני אוהב באמת, אבל באמת? בצל, תכף בבוקר כשהאוויר צעיר – לחם שחור ובצל. אה! הוא גוהר – נופל על השולחן, כל גופו מפרכס